

Dankbare herinnering aan

COR SUIJS

echtgenoot van

MARIE PAUWELS

Geboren te Vlijmen, 19 mei 1916; overleden te 's-Hertogenbosch, 3 oktober 1983, na het Sacrament der zieken te hebben ontvangen. Tijdens de Eucharistieviering in de St. Jozefkerk op 6 oktober d.a.v. hebben we afscheid van hem genomen; daarna werd zijn lichaam gecremeerd in Arnhem „Moscowa”.

*„Gij badt op eenen berg alleen,
en . . . . . JESU, ik en vind er geen
waar 'k hoog genoeg kan klimmen
om U alleen te vinden:
de wereld wilt mij achterna,
alwaar ik ga
of sta*

*of ooit mijn oogen sla;
en arm als ik en is er geen,
geen een,
die nood hebbe en niet klagen kan;
die honger, en niet vragen kan;
die pijn, en niet gewagen kan
hoe zeer het doet!
o Leert mij, armen dwaas, hoe dat ik bidden moet!”*
Guido Gezelle

In dit gedicht vinden wij verwoord de grote innerlijke pijn, die Cor heeft doorgemaakt; eindelijk heeft de dood de langverwachte verlossing gebracht. Ondanks onze droefheid zijn we dankbaar, dat hij niet langer heeft hoeven lijden. Een zeer gewaardeerd en hoogstaand mens is nu voorgoed uit ons midden heen gegaan. Wat ons overblijft zijn vele en mooie herinneringen; hij laat ons die na als een kostbare schat; daarin leeft hij in ons midden voort, en met eerbied en een dankbaar hart denken wij daaraan terug.

De talenten, die hij ontvangen had, heeft hij altijd gebruikt ten dienste van God en z'n medemens. Hij was Kerkmusicus in hart en nieren; zijn betekenis op gebied van de Kerkmuziek is niet beperkt gebleven tot Boxtel en Oss, waar hij vele jaren de parochiële koren gedirigeerd heeft, maar zijn deskundigheid bezorgde hem bekendheid in heel Nederland. Hij was bescheiden en ontwapenend in zijn optreden; hij bezat een fijnzinnige humor; in zijn aanwezigheid voelde je je dankbaar, want hij straalde een sympathie uit, waarin iedereen zich aanvaard en veilig voelde. Hij was een door en door goed mens, die nooit iets verkeerd zou veronderstellen van een ander, en zeker geen kwaad woord over iemand zou zeggen; zijn grote levenskunst was om altijd het goede in de ander te ontdekken en naar voren te halen. Ook blijft hij in onze herinnering voortleven als een zeer fijngevoelig mens, die intens kon genieten van het goede en mooie in mens en schepping; intens genoot hij van de attentie's die hem werden bewezen; maar ook kon hij intens verdrietig zijn, als mensen hem teleurstelden of zijn eerlijke intentie niet serieus namen. Hij verwerkte dat voor zich zelf, omdat hij niemand pijn kon doen. Zowel z'n vreugde als z'n verdriet heeft hij heel diep doorleefd; en dat heeft hem gemaakt tot een persoon, die we niet willen vergeten. Moge God, Die hij zo trouw gediend heeft, hem overvloedig belonen voor het vele goede, dat Cor tot Zijn eer tot stand heeft gebracht.

Voor de vele blijken van belangstelling en medeleven, zeggen wij u hartelijk dank.

M. Suijs-Pauwels
Kinderen en kleinkinderen

Oss, oktober 1983
Oude Molenstraat 90